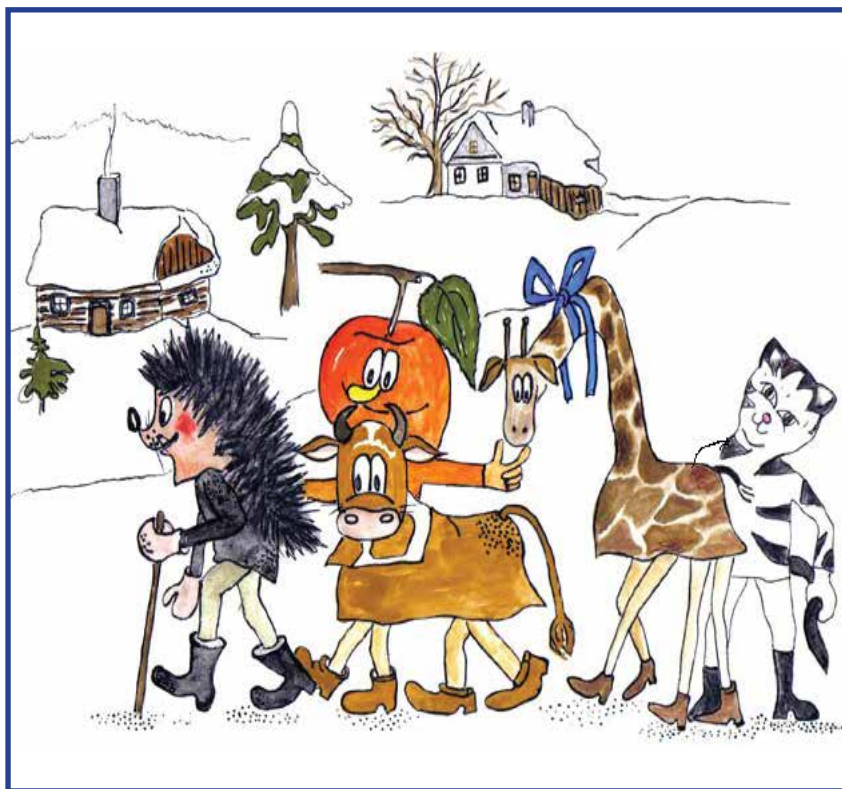

Cesta

2
2013

KŘEŠŤANSKÝ ČASOPIS PRO DĚTI

cena 12 Kč

Modlitba	3
Proč se říká, že... ..	4
Rok pod nebem	5
Rampouchy a střechýl - 2. část	6
Bratr Jan Paleček	8
Doma	10
Pojďme se spolu postit	11
Brusle	11
Rozkvetlá voda	12
Zahrajte si	13
Soutěž o tři knihy	14
Písnička - Jozue	15
Vaše obrázky	16

Vydavatel: Ústřední rada Církve československé husitské
 Adresa redakce: Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6, tel.: 220 398 102
 Šéfredaktorka: Mgr. Jana Krajčířiková, e-mail: jana.krajcirikova@ccsh.cz
 Tisk: Úřad Ústřední rady CČSH, Praha.
 Distribuce: A.L.L. production s. r. o., Ve Žlábku 1800/77 - Hala A7
 Praha 9 - Horní Počernice, tel.: 234 092 811
 Objednávky a reklamace vyřizujte, prosím, prostřednictvím redakce.
 Ilustrace: V. Bláha, archiv časopisu Cesta
 Registrováno pod číslem MK ČR E 8426 dne 2. 2. 2000

Pane Bože,
děkuji ti za sních.

Podle mě se máme mnohem líp
než lidi, kteří žijí v jiných podnebných pásech,
protože si užijeme od každého počasí trochu.

Moc rád lyžuji, tak jsem vděčný,
že mohu i u nás doma.

Jen tě prosím, ať si nezlomím nohu nebo ruku.

Taky tě prosím za ostatní kluky a holky,
ať jsou všichni zdraví a šťastní jako já.

Amen

12. Padlo to jak zdi Jericha

Někdy si člověk může myslet, že jemu se nemůže stát nic zlého, že je dokonale zabezpečen proti jakémukoliv nebezpečí – má uzavřenou celou řadu pojištění, doma má zabudované poplašné zařízení, bezpečnostní zámky... Ovšem i takového člověka může čekat nemilé překvapení.

Víte, jak to bylo tehdy v Jerichu? Ne? Tak si honem nalistujte 6. kapitolu knihy Jozue. Ten příběh stojí opravdu za to. Možná začnete ještě o něco dříve, od začátku – ať se dozvíte, jak to bylo se dvěma zvědy v Jerichu a s Rachab, která je ukrývala.

Nás však teď zajímají především hradby toho města. Byly vysoké, mohutné, ohromné, prostě – nedobytné. Alespoň obyvatelé města o tom byli přesvědčeni a byli na své hradby náležitě pyšní. Hospodin však rozhodl, že Izraelci město Jericho porazí. A řekl Jozuovi: „Pěkně se všichni seřadte a spořádaně, potichu, městské hradby obejděte. Jako první nechť jdou kněží se schránou úmluvy. Nic víc, nic míň. To dělejte šest dní. Sedmého dne stejným způsobem město obejděte sedmkrát a kněží ať zatroubí na polnice z beraních rohů. Na tento signál ať všichni bojovníci spustí válečný pokřik. To bude stačit, aby hradby města padly.“

Věřily byste tomu, děti? Že stačí jen silně zakřičet a mohutné hradby se zřítí? Jozue a jeho vojáci tomu věřili a přesně splnili Boží pokyny. A hradby města skutečně padly – bez boje, bez katapultů, beranidel a jiné válečné techniky. Vždy, když čtu tento příběh, představuji si, co si asi mysleli obyvatelé Jericha, když po celý týden z hradeb hleděli na zástup tichých odhodlaných izraelských bojovníků, kteří se však stále neměli k útoku. Z Izraelců musela vyzařovat veliká síla, pramenící z víry, že Bůh svůj slib splní a město jim vydá do rukou – i

když se to na první pohled zdálo nemožné. Přejí nám všem stejně pevnou víru. Když ji budeme mít, nepotřebujeme žádné „alarmy“ a naše „hradby“ budou stát vždy neochvějně.

Jana Krajčířiková

Hosté

Na policičce mám dva skvosty,
jsou už dávno mými hosty.
Achát býval kdesi v hoře,
lastura zas na dně moře.

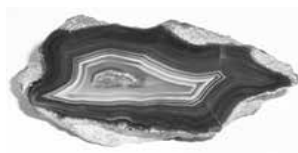
Zdá se mi, že o mně vědí
a že na mne tajně hledí.
Vítám je a vidím v nich
pozdrav světů vzdálených.

Doma

Nežli venku v chumelici
lépe je nám ve světnici.
Vidíme tam za oknem
šedé nebe, bílou zem.

Zajde zima, země zase
objeví se v jiné kráse,
jaro vrátí se, a hned
zazelená se nám svět.

Šlépěje

Kožich zhoustl zvěři,
zhoustlo ptákům peří.
Stopy zvířecí i ptačí
cesty sněžnou plání značí:

všichni mají domov nový
někde v úkrytu či v kroví,
tiché místo známé,
jako my jej máme.

Miroslav Matouš

Představa, že by střechýl někdo ulomil, jej naprosto zlomila (tedy zatím jen obrazně). Byl zdrcený. Tento vždy tak sebevědomý, někdy až přezíravý obr se najednou cítil bezmocný, bezradný, vyděšený. Kdo mu pomůže?

„Ahoj strejdo!!!“ zahalekalo to najednou vedle něj. „Dobrý den, strýčku, dobrý den!“ volaly desítky hlásků – tenkých, vysokých a velmi pronikavých. „Tak jsme konečně tady, dovol, abych ti představil svou ženu a děti, tohle je Zdenička... Copak se stalo, strýčku? Ty pláčeš?“ Ten mladý, silný a rozzářený rampouch nemůže být nikdo jiný než jeho synovec Petr. A všude kolem se tísnily desítky malých rampoušků a rampoušek, jeho dětí. Teď už to bylo střechýlovi všechno jedno – co na tom záleží, jestli křičí a strkají se – vždyť jeho hodiny, možná i minuty, jsou již sečteny.

Se slzami v očích vysvětlil Petrovi svou situaci. „Byl jsem vždycky tak pyšný na svou velikost. Teď se mi to vymstilo.“

„Ale strýčku, to přece nemůžeme takhle nechat. Ty jsi chloubka naší rodiny! Všichni tě nesmírně obdivujeme a ani si neumíš představit, jak jsou děti pyšné a nadšené, že jsme mohli přijet za tebou na hory. My ti pomůžeme!“

„Jak mi, prosím tě, chcete pomoci?“ pochybovačně popotáhl střechýl.

„To je přece jasné,“ prohlásil rozhodně Petr, který si vždy a ve všem věděl rady. „Poslouchejte, děti!“ vykřikl a nastalo naprosté ticho.

„Tady strýček má potíže. Protože je příliš veliký a těžký, hrozí mu, že jej ještě dnes lidé ulomí, aby se neutrhla střecha. Jistě uznáte, že strýček střechýl je mnohem významnější než my všichni dohromady. Jako jediný způsob, jak ho zachránit, vidím to, že my všichni skočíme dolů pod něj a podepřeme ho. Když bude opřen o zem, nebude již střechu zatěžovat. Navíc my se tak staneme jeho součástí a budeme moci zůstat tady na horách!!! ... Pokud tedy ovšem strýček bude souhlasit,“ dodal po chvilce již méně nadšeným hlasem a rozpačitě na strýčka pohlédl. „Vím, že nejsi příliš zvyklý na početnou společnost, strýčku, vidíš ale, že děti umí být poslušné!“

Opravdu, všechna ta rampouchová drobotina bez hlesu visela na

střeše i svému tatínkovi na rtech. V jejich tvářích spatřil dvě věci: velikou lásku ke svému otci a nadšení pro záchrannou akci, které na ně přenesl.

„Vždyť mě vůbec neznáte...“ hlesl. „Proč se chcete obětovat pro takového starého mrzouta?“

„Tak to vůbec není, strýčku,“ prohlásil Petr. „Podívej, v Praze bychom už touhle dobou nejspíš stejně roztáli. Tady na horách vydržíme mnohem déle, takže si vlastně pomůžeme navzájem. Pokud tedy proti tomu nic nemáš, dáme se raději do práce, ať všechno včas stihneme.“

A okamžitě začal malé rampouchy organizovat. Děti velmi pořádně skákaly jedno za druhým dolů pod střechy. Zabodávaly se do země jedno těsně vedle druhého, až vytvořily pevnou základnu. Na tu se postupně vrstvil další rampouchy, až se konečně začaly dotýkat dolní špičky střechy. Nakonec je ještě vlastním tělem pořádně zpevnili Petr se svou ženou. Ze střechy stále ještě stékala dolů voda. Polévala ledový sloup vzniklý z Petrovy rodiny a pomalu na něm umrzala. Za pár hodin tak vzniklo opravdu nádherné a hlavně pevné ledové dílo.

Všichni kolemjdoucí lyžaři jej obdivovali a mnozí si jej fotografovali. Když později přišel i majitel chaty, nevěřil svým očím. S přítelem Pepou se shodli na tom, že něco tak úžasného by byla škoda ničit, zvláště když už nyní bezprostřední nebezpečí pro střechu nehrozí. „Je to dost pevný,“ pokýval Pepa hlavou, když se do ledu opřel celou vahou svého těla. „Jak se to tu tak rychle objevilo, to vážně nechápu,“ kroutil hlavou majitel. „Rozhodně si to ale vyfotím a použiju to na pohledy pro příští sezonu!“

A tak tam spolu svorně stáli – starý střechýl a jeho příbuzní – a pokud neroztáli, stojí tam dodnes.

2. O nalezení Palečka

Pověděli dvořané jednou králi Jiřímu, že žije v Čechách takový muž, který by se mu hodil. Že má velice vtipnou hlavu i dobré srdce, že vyvádí veselé žerty i roztomilé kousky, a přece není blázen. A že se jmenuje Jan Paleček. A proto, že on s každým si bratruje, že mu lidé říkají bratr Paleček. A že naposledy byl viděn v Pošumaví, zvláště v městech Domažlicích a Klatovech, kde navštěvoval rodiny a vězně těch lidí pobožných, které kněží tamější pronásledovali pro náboženství. Král Jiří poslal ho hledat. Jeho poslové dlouho hledali v Pošumaví a hledali po celé zemi, až ho našli v Praze samé. Tam poblíž Vyšehradu, na břehu řeky Vltavy. Rejdilo tam na slunci plno dětí; ty nejmenší v košíkách hrabaly si v písku škebličkami důlky, větší hoši honili motýly, chytající je do čepic, třetí šplouchaly se až po kolena ve vodě, a ty největší děti – chlapci i děvčata – točily se okolo Palečka. A on jim vypravoval povídky o Samsonovi, jak lva přemohl, o Absolonovi, jak za vlasy uvíznul, o milosrdném Samaritánovi, o Pánu Ježíši a

mnoho jiných, velmi pěkných věcí. Byly to všechno děti chudých dřevařů, pískařů a nádeníků. Sbíhaly se k Palečkovi jako kuřátka. Rodiče vycházeli po práci, neměl kdo děti jim opatrovat, a tak Paleček přicházel mezi ně a hlídal místo rodičů ty maličké. A oni běhali mu naproti, jak ho viděli přicházet, a volali: „Bratr Paleček jde!“ a „Bratře Palečku, pojď k nám!“

„Milý Palečku,“ pravili mu poslové královi, „nechceš-li jít do vyšší služby, nežli je tato?“

Paleček odpověděl: „Neznám vyšší služby nežli sloužit dětem.“

Poslové řekli: „Máš sloužit králi českému Jiřímu, Jeho Milost královská si tak přeje.“

Paleček řekl: „Sloužím králi nebeskému a Jeho Milost božská přikazuje, abychom sloužili maličkým.“

Ale rozmyslil si Paleček žádost těch poslů, slíbil těm maličkým, že na ně nezapomene, a šel ke králi Jiřímu.

Králi Jiřímu líbil se ten muž. A protože Paleček s každým si bratroval, král Jiří dovolil mu, aby také jemu říkal „bratře králi“ a královně „sestro královno“. Vykázal Palečkovi světničku ve svém zámku, aby ho měl na blízkou. A Paleček směl všude vcházeti a vycházeti, do komnat králových, do zahrady, k snídani, k obědu i k večeři přicházet ke králi a kam se mu jenom líbilo, a nikdo mu nebránil. Služby slíbil mu král Jiří každou sobotu patnáct bílých grošů a šatstvo na celý rok.

Bratru Palečkovi se také služba zalíbila. I hleděl proto krále Jiřího vyrážeti. Král toho potřeboval, neboť měl mnoho nepřátel v okolních zemích a v Římě a z toho míval často těžkou hlavu. Bratr Paleček uměl také králi poradit, jak se nepřátel nelekat. A pověděl mu také pravdivě, třeba způsobem žertovným, co páni, měšťané a sedláci v království o něm říkají, co chválí a nač reptají; co by král tedy měl učinit a čeho nechat.

Minul krátký čas, co bratr Paleček u krále sloužil za šaška, a král s ním byl velice spokojen. Nedivme se, nebyl to ledajaký šašek. Vyklubalo se brzy, že bratr Paleček byl muž z rodu zemanského. Rodiče se v mládí o něho dobře postarali. Vychodil dobré školy a byl člověk cvičený v písmě a vzdělaný ve věcech světských i božských. A byl to moudrý, šlechetný a spravedlivý člověk. Mohl býti živ jako jiní rytíři. Leč že on pamatoval na svou duši, umínil si sloužit lidem. Jmění své rozdal chudým a hleděl napravovat křivdy, které mezi lidmi našel. Držel s těmi, které pronásledoval svět.

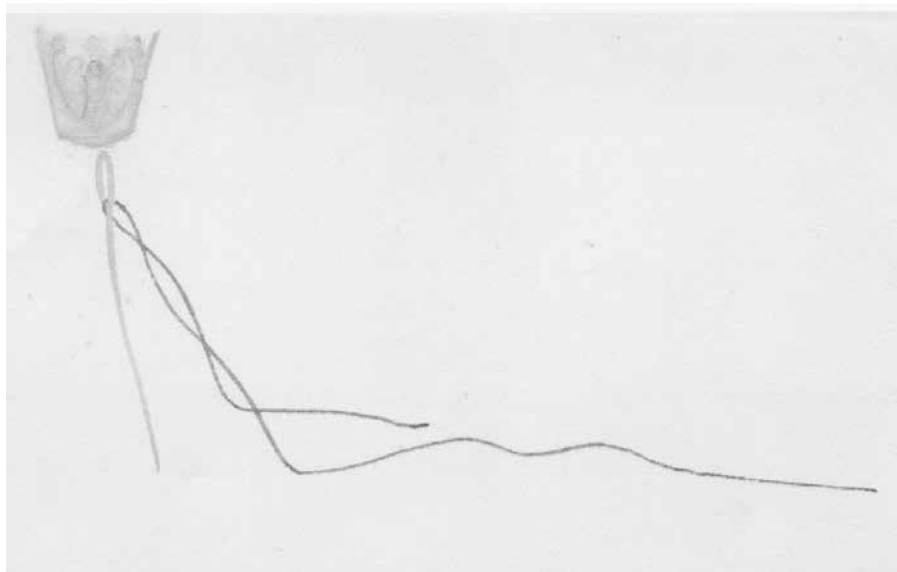
Král Jiří, jak Palečka poznal, už ho neměl rád jako šaška, nýbrž jako přítele. Nežádal po něm, aby nosil pitvorné šaty šaškovské nebo čapku s pytlíkem a rolničkami, nechal ho chodit, jak bratr Paleček sám chtěl.

Jan Herben
(pokračování příště)

Jehla

Běží, běží tenká paní,
dlouhá vlečka spěchá za ní.
Bílá vlečka, černá vlečka,
dlouhá jako pohádečka.

Verše Zdeněk Svoboda
Písmo a ilustrace Lumír Čmerda

O tom, co je to půst, jsme v Cestě psali již několikrát, takže to určitě všichni dobře víte. Předvelikonoční čtyřicetidenní postní období začíná vždy Popeleční středou, která letos připadá již na 13. února.

Tak mě tak napadlo: co letos zkusit dát si půst od mračení a špatné nálady? Co kdybychom se rozhodli, že se budeme raději snažit na druhé lidi se usmívat? Když nám někdo bude chtít něco říci, trpělivě jej vyslechneme, místo abychom jej odbyli s tím, že nemáme čas. Když pro nás druzí něco udělají, nezapomeneme jim hezky poděkovat. A samozřejmě poprosit, když něco potřebujeme. Samozřejmě.

Ono všechno, co jsem tu uvedla, je – nebo by mělo být – vlastně samozřejmé. Takže by to ani nemělo být moc těžké. Mám zkušenost, že většinou se v tomto smyslu lidé snaží v předvánočním období. Pak z nás bohužel to vánoční kouzlo ale většinou zase opadne a začneme se znovu mračit a mrzoutit: že je pořád zataženo, sluníčko ne a ne vylézt, venku je zima, já zase musím do školy, i když je ještě tma, a mně se nechce vstávat z teplé postele...

A přitom obyčejný úsměv může způsobit úplnou lavinu. Nevěříte? Zkuste si vzpomenout na něco veselého, vtipného, radostného. Zlepší se vám nálada a začnete se usmívat. A v tu ránu se budou usmívat i lidé na vás. Na ulici, v tramvaji, v autobuse, ve škole, v práci... A to, že se na vás ostatní usmívají, vám náladu zlepší ještě víc. A tak dále a tak dále. Chápete, že? Tak se pojďme letos postit od mračení!

Jana Krajčřířiková

Brusle

Náš dědeček z Nuslí
koupil mi pár bruslí.
Těším se, až ve středu
pořádně se projedu.

Budu jezdit jako pán,
všemi kluky sledován.
Pofrčím si po ledu,
celý rybník objedu.

Jitka Vestfálová (Landová)

Lekníný, řeknete si, nebo vůbec všechny květiny; cožpak by mohly vykvést bez vody? Jistě, v přeneseném smyslu to je vskutku jaksi rozkvetlá voda, ovšem s přísadami. Ale já to myslím jinak, přesněji.

Voda krystalizuje v šesterečné soustavě. Sněhové vločky vznikají tak, že kdesi vysoko namrzají v pásmu oblak drobnohledné šestiboké hranolky, které při pádu na sebe navazují vlhkost a nabývají tvaru hvězdiček. Jakýsi vědec si dal práci s porovnáváním jejich podoby. Ofotografoval jich několik desítek a zjistil, že ani dvě nebyly úplně stejné: co hvězda, to originál. Považte, co by to dalo jednomu za mudrování vymyslet takové množství vzorů!

A pozorovali jste už, jak se tvoří kapradňové a jehličinové a jiné podoby na zamrzajícím okně? Rozkvetlá voda, řekl bych. Slyšel jsem, že spisovatel, jenž si dal jméno Gamma, uvěřil při takovém pozorování ve Stvořitele.

Ale abych se vrátil ke sněhovým hvězdičkám; když i ony, tím spíše lidé, učinění k obrazu Božímu, jsou jedineční, nikoli kus jako kus na výrobní lince. Bohužel, hřích, lidské porušení, je zase náš osobní originální kaz na Božím díle. Ovšem nemáme na sobě hledat jenom kazy. Kdosi napsal, že nemáme lidi vidět, jací jsou, ale jak je Pán Bůh mínil. A to je jistě i přední podmínka dorozumění mezi lidmi.

A viděl Bůh vše, co učinil, a aj, bylo velmi dobré.

První Mojžíšova 1,31

Miroslav Matouš
(Být bližním světu)

Na obrázku vidíte předměty, které určitě během bohoslužeb najdete ve sboru naší církve. Dokážete ke každému přiřadit jeho název?

kříž, stůl Páně, kalich, miska s chlebem, konvičky na víno a vodu, Bible, zpěvník, květina, svíce, talár, štola

Obměna: obrázek si jednu minutu prohlížete, potom jej zakryjte a pokuste se nakreslit nebo napsat, které předměty jste si zapamatovali.

Pokud si s pomocí níže uvedeného klíče správně místo obrázků vypíšete písmenka, dozvíte se, kterou biblickou událost si připomínáme v den, kterému se lidově říká Hromnice (2. února). Nezapomeňte nám své řešení poslat (poštou nebo e-mailem) nejpozději do poloviny března – tři z vás mohou vyhrát knihu! Jména výherců otiskneme v dubnové Cestě.

☐ = Á

✠ = J

◻ = Š

✿ = D

☄ = M

◻ = U

☼ = E

● = N

◊ = V

☺ = CH

⌘ = O

◊ = Ž

✻ = Í

◎ = R

BLAHOPŘEJEME výhercům z prosincového čísla
(tajenka: Vánoce):

Anna Třísková z Polkovic
Lucka Krajčířiková z Prahy 6
Patrik Miko z Kojetína

Refren

Já a dům můj, já a dům můj sloužiti budeme
Hospo dinu, já a dům můj, já a dům můj
slouži-ti budeme Pá-nu.

1. Jo-zu-e po-pr-vě řekl tato slo-va
Bo-ží-mu ná-ro-du. Ať je slyšet zno-va:

Refren:

Já a dům můj, já a dům můj
sloužiti budeme Hospodinu,
já a dům můj, já a dům můj
sloužiti budeme Pánu.

1. Jozue poprvé řekl tato slova
Božímu národu. Ať je slyšet znova:

Refren

2. Hospodin s námi byl, konal mocné
činy.

To on nás zachránil – on a žádný jiný.

Refren

3. Vyznání stále zní, také pro nás platí,
pro naše rodiny: děti, mámy, táty.

Refren

Slova i melodie Alena Naimanová

Naši milí malíři, mnohokrát vám děkujeme za krásné obrázky! V únorovém čísle se můžeme potěšit vašimi nápady, jak by mohl vypadat ideální kostel. Horní obrázek je od osmiletého Kryštofa Chábery, ten spodní od devítiletého Jakuba Paznocha. Oba jsou z Kolína. Věříme, že se osmělí i další děti a moc se na vaše díla těšíme!

Vaše redakce

